

Felnőtt gyermekek

2010

Hatéves koromban találkoztam először a Kis Herceggel. Semminek sem volt értelme, teljes egzisztenciális krízisben hagyott életem első hét legmeghatározóbb évében.

Mama, ugye nem halt meg?

Inge hunyorítva, el-elcsukló hangon olvasta a bonyolultnak ható szöveget, néha felkapta tekintetét és újult erővel vágott neki két-három szónak, majd lebicaklott a feje, pár másodpercnyi alvásba merült, és kezdte előlről.

A fölnöttek miatt..., béhatszáztizenkettő! A számát is... csak miattuk. A fölnöttek... ugyanis..., szeretik. A számokat.

Hamar megtanultam, hogy Inge kedvence a harminchét egész öt százalék.

Túl hosszú ideje játszom a fürdőkádban. Nem akarom folytatni, a kedvem elszállt a víz melegével együtt. Hidegkék csempéken cseng énekem: „kis kacsa fürdik, fekete tóban, anyjához készül...”

Inge megjelenik az ajtóban, arca duzzadt, fél szeme csukva, kissé zihál. Törülközőt emel és kiragad a jéghideg vízből a hónom alá nyúlva. Hangosan, ütemesen szuszog. Instabil. Nem értem, amit mond. Erősen dörgöli hozzám a száraz, durva textilt. Kellemetlen. Büszkeséggel kevert boldogsággal a szemében mosolyog rám. Kezével közre fogja arcom, majd a nyakam, és túl sok.

Mama ez fáj.

Inge arca torzul, keze elernyed. Hisztérikus gügyögésbe önti kétségbeesését, valószínűleg bocsánatot kér. Remegő kézzel törölget tovább, már épphogy csak a csupasz testemhez érintgeti a mosogatószivacszerű anyagot.

2011

Gyere, gyere most amíg apád fürdik.

Átsuhanunk a folyosón és a nappaliba lopódzunk pajkosan. A kanapéval szemben áll a tévé, mellette szekrények két oldalt. A bejárati ajtótól jobbra van a számítógép, alatta fiókos íróasztal. Anya ott kezd el kutakodni. Még be sem ágyazott, gondoltam Apa kallax polccal elkerített hálóterét szemlélve.

Nézz körül majd ott is.

Nincs rá szükség. Ekkora barmot.

Anya piros kapszulákat és ezüstpapíros kis csomagokat tart a kezében. Azt mondja, vele egyiket sem használja, neki spirálja van. Megértem, ha idősebb leszek. Közben eláll a csobogó víz hangja a háttérben. Gyorsan csinál pár képet és visszamegyünk felvenni a pozíciót. Ő folytatja a húgom szoptatását, én babázást mímelek.

2017-03

Nettike nyolcéves volt, én öt évvel idősebb. Zavarodottan nézett rám és a szülőkre, amikor a nagyszobába hívtuk. Én beavatottnak éreztem magam, aznap a fölöttük oldalán ültem a kanapén.

El fogunk válni. Apa elköltözik. – kezdte Anya.

Netti pár másodperc hezitálás után sírásban tört ki. Nem értett semmit.

Ugyanúgy töltünk majd együtt időt, csinálunk programokat – vigasztalta Apa komoran.

Akkor még nem tudta, hogy két hét múlva megismer valakit Tinderen, és még két hét múlva hozzáköltözik. A válás ténye még papírformát sem öltve lebegett a levegőben amikor Apa holmijai szállingózni kezdtek a fészekből. Először még csak becsavart pár égőt a nőnél két étkezés között. Sültcsirke. Vörösbor. Gyomor. Férfiszív. A következő héten már előszobát tapétázott, majd egy hónap sem telt belé, de már kocsikázta Beácskát az Obiba új konyhapultot vásárolni. Kéz a kézben jártak, állatok neveivel becézgették egymást, szelfiket készítettek és katt. Apa egyszer csak eltűnt a lakásból.

Mi negyvenöt helyett egy hároméves emlőst fogadtunk örökbe, aki rengeteg macskaszőrrel és melegséggel pótolta lakásunk megüresedett faltjait. Anya átköltözött a nagyszobába, én pedig az övébe lakoltattam Nettit az enyémből. Kéthetente látogattuk Apát Beánál, ahol főztek rá és etették a lakásfelújításért cserébe. Szombat reggel jött értünk, délután fizetős programokra jártunk általában. Este Bea főzött ránk, mert Beácska nagyon ügyes a konyhában és sokkal jobban főz, mint anyátok. Vasárnap Nettivel porszívóznunk és mosogatnunk kellett, Apa ezzel is időt spórolt magának és mókusának. Mindig sárgás-rózsaszínes naplementében gurultunk hazafelé, a Rákóczi hídon át, amely megnyugvást sugárzó kerék alatti lüktetésével szabadított fel a hétvége alól.

2017-04

Beléptem a káposztaszagú gőzfelhő melegébe. Az A4-es lapból kitépkedett ebédjeggyemmel álltam a sorban, közben ülőhely után nézelődtem. A márványpadlón csikorgó vasszékeken zajongó gyerekek hintáztak, az instabil asztalokat foszladozó műanyag borította némi rászáradt kajamaradékkal vegyítve. Egy négyes asztalhoz ültem, három barátnőhöz. Hamar belevörösödtem a beszélgetésbe, idegesen kapargattam a terítő kockáit. Aznap délben nem tetszettem nekik, kellemetlen voltam, hülye, fúj. Természetes abuzív kilengés ez a hetedikes lányoknál, kinövik hamar, mégis nehezen fogadtam az elutasítást. Nem védtem meg magam, otthagytam az ebédet.

Felrakták a szájpaddástágítómát. Sok helyet foglalt el a számban, nehezen beszéltem, pöszén és többnyire nyáladzással párosult. Irodalomórán olvasásra szólítottak, nem volt választásom. A számát fürkészte negyvenegy szempár, a tanár humorosan kommentálta érthetetlen beszédemet. Arcomat pír égette, tarkómat láz, nevetéstől zsongott a fejem. Kigáncsoltak a fiúk, viccelődtek rajtam a lányok, idén átrendeződött a hierarchia. Esténként a social media görgetésében találtam komfortot, onnan kaptam ötletet a falcoláshoz. Azt írták, segít.

Anyának egészen hamar feltűnt és én szörnyű büntudatot éreztem, hiszen meggyőződése volt, hogy az ő hibája. Az osztályfőnököm kísért el az iskolapszichológushoz. Beléptem és leültem a kihelyezett székek egyikére. A nő kedvesen érdeklődött, szívesebben ülnék-e a

babzsákokon, vagy szeretnék-e gyurmázni. Nem, köszönöm. – feleltem mosolyogva, és onnantól kezdve megkíméltem jámbor lelkét őszinte gondolataimtól.

2019-01

Nem emlékszem, hogyan mondta el. Biztos, hogy sírt. Biztos, hogy én is. Talán tartott valami papírt a kezében. Leletszerűt. Talán a nappaliban. Talán délután. Remegő hang. Törékeny tekintet.

Ha kivették volna a bal szemem időben... Ha apáttal nem veszekszenék ennyit... A sok stressz, az elfojtás, a lelki gondok... A kurva életbe.

Annyi dolgom van még. Fel kell nevelnem Titeket. Utazni akarok. Egy autót. Jogosítványt. Házat. Még szerelmes szeretnék lenni. Rendes esküvőt. Élettársat. Megöregedni. Nagymamának lenni. Mellettetek.

Még élni akarok!

2019-12

Végig sírtuk a karácsonyt. Anya kezdte. Nem segített a kemó, nőtt a tumor és terjedt.

2020-02

Anya elkezdett terhes nőkre szabott ruhákat hordani. A hasa megnőtt és feszült, egyre kevesebb volt a hely odabent. Kéthetente látogattuk a kékruhás embereket a Kék Golyó utcában, ahol egy katéter segítségével csapolták le a szervei közt felgyülemlt felesleges folyadékot.

2020-03

Elmentünk wellnessezni Anyával és Nettivel. Neki ez volt az első, még a születése előtt csináltunk ilyesmit a legutóbb. Nagyon élvezte, különösen a svédasztalt és a fehér köntösöket. Anya egy szót sem panaszkodott a három nap alatt. Belepasszolt a színes, gyerekbarát környezetbe a mosolygás, a színészkedés. Ha valaki meglátta, bizonyára arra gondolt: „kissé vékony kismamának.”

2020-05

Mindig is szerettem volna egy közös tetoválást Anyával. Amióta megtudtam mi az, akarom. Egyszer, 2008 környékén zokogva találtam rá a hálószobában. Sosem láttam sírni azelőtt. Megijedtem, de sokkal inkább aggódtam. Vigasztaltam, ahogyan ő szokott engem. Azt mondta, lett volna egy babája, de már nem fog megszületni.

Zavaros napok voltak, mígnem megjelent egy fekete virágminta a hasán. Az emlékére, mondta. Hetekig színezgettem újfajta anyajegyét, tollal gyakran magamra rajzoltam.

Tizenöt éves voltam, amikor azt mondta: itt az idő, tovább nem várhatunk, tudom, hogy ez fontos neked. A bal csuklónkra esett a választás. Érzékeny ott a bőr, az enyémet felszántotta a tű és vér keveredett a tintához. Amikor Anyára néztem, nem fájt. Az ő testét belülről szakítja többezer tűske, pusztítja, feketíti. Egy ponton rosszul lett, elgyengült. Magazinokkal legyeztem, amíg a tetováló befejezte a munkát.

2020-06

Egyre több lett a falra erősített kapaszkodó a lakásban. A fürdőkádra ülőpad került, a folyosón izotóniás italok kartonjai sorakoztak. Anya kapott egy új ágyat ajándékba, elektromos háttámlával. Mi újra egy szobába költöztünk Nettivel. A földön aludt egy matracon a ruhákkal teli vasalódeszka és az összepárosítatlan zoknikupac között. Egyre kevesebbet jártam át a nagyszobába. Egyre kevesebbet voltam nappal ébren. Kinyújtottam az éjszakákat, hogy minél később keljek, hogy rövidebbek legyenek a napjaim és az idő, amit büntudattal töltök.

Anya fonnyadni kezdett. Átrendeződött az arca és fakult, mint egy elhanyagolt kubista festmény. Már nem akartam csókot adni rá. Nettike minden este megmasszírozta felvizesedett lábait, hosszasan, kitartóan, ameddig csak aludni nem küldték hozzám. Netti szobájában váltásban lakott a három nagybátyám egyike és Inge, a nagymama. Beosztották a napokat, főztek és vásároltak. Segítettek Anyának abban, amiben én nem mertem. Kötés, katéter, pelenka.

Egyik éjjel sikoltásra ébredtem. Anya a folyosó kövén ült és sírt, Inge fölötte állt, és sírt. Nem bírta felhúzni, fájt mindenhogyan. Anya sovány lábai megadták magukat a mosdóból visszafelé, és a Mama karjai sem voltak sokkal erősebbek. Kipárnáztuk a hideg csempét, mire megérkezett a nagybátyám. Utána minden a helyére került, a szülői méltóságot kivéve. Anya szerint - az a padlón maradt.

2020-07

Találkára készülődtem. A vasalatlanok között felfedeztem egy rózsaszín, fodros ujjú inget nem az én méretemben. Átmentem Anyához megkérdezni, felvehetem-e.

Egy tiszteletlen, érzéketlen kamaszgyerek voltam, aki pofátlanul visszaél többnyire egészséges mivoltával, és ki akarja forgatni a másikat utolsó cseppnyi boldogságából.

Majd, ha meghaltam felveheted.

A számban a nyál megkeseredett, ajkam összeszorult és felduzzadtak a könnycsatornáim. Tudtam, hogy fájdalma és gyógyszerei még a sértettségemnél is erősebbek.

2020-08

Sok baj volt velem. Én voltam a baj. Mindent rosszul csináltam. Nem csináltam semmit. Ha igen, túl lassan. És sosem eleget.

Eljött értem a nagybátyám kocsival, átvitt magukhoz. Anya nem akarta, hogy otthon aludjak. Összevesztünk. Nem tudom, mi volt a baj. Lehet, hogy minden, de lehet, hogy semmi. Azt mondta gyorsabban betegszik miattam.

Nem rémlik mivel töltöttem a nyarat. Semmi másra nem emlékszem az irdatlan rendetlenségen és a hosszú, barna, zsíros hajamon kívül, amelynek elhalt szálai Anya túlméretezett pólójának hátára voltak ragadva, melyet napokig le sem cseréltem magamon.

Hiába csináltunk kórházi termet panelunk földszinti lakásából, nem volt elég. Folyamatos felügyeletre lett szükség, képzett ápolókra és nem a kitartó, hűséges testvérekre. Hospice. Muszáj. Sajnálom. Nincs más választásunk. Hidd el, jobb lesz így Neked is.

2020-08-27

Bőröndbe és kistáskákba csomagoltuk a nagyszobát. Megvan a szemöldökcsipesz? Igen. Az ametiszt követem a Budmil táska belsőzsebében? Az is. Pihend ki magad. Holnap utazol.

Anya hajnalban írt, hogy menjek át. Én még a médiákat bújtam. Útba ejtettem a mélyhűtőt, kivettem egy jégakkut a fiókjából, textilbe csavartam. Lehűtöttem a katéter körüli tájékot, majd bekapcsoltam a lélegeztető gépet. Ráadtam a maszkot.

Jó éjszakát.

Neked is Kicsim.

2020-08-28

Erős fényre keltem. Nem magamtól. A nagybátyám az ágyam végében, a barátnője Netti mellett ül.

Lányok.

Anya elment.

Felülök. Nagyon fényes és nagyon homályos.

Tudom – válaszolom álmosan.

De nem tudtam, és akkor sem értettem amikor magához húzott, remegve megölelt, mikor Netti sírása felszakadt a háttérben. Teljes lélekjelenlétemet vesztettem, kizuhantam magamból, a szobámból, a földszinti fészekből. Táskát ragadtak, beletömtek pár ruhát, kézen fogtak és húztak kifelé, a folyosón át. Anya ajtaja csukva volt, előtte állt a második fiútestvér, épphogy elkaptam üveges tekintetét. Alig láttam, alig hallottam, alig éreztem. Lélegeztem. Ennyit jelenthetek ki biztosan, a légzésem vittem magammal, semmi más. Autó, gyújtás, város, világos, fények, homály. Szoba, fekvés, alvás, sírás, egyszerre, külön-külön. Apa, kopog, szia lányom, könnycsepp, elmegy. Este, sötét, gyertyák, család, égbolt.

Válasszunk neki csillagot.

Legyen a papa mellett.

2020-08-29

Szereztem albérletet lányok, egy emelettel Beácska alatt. Holnap költözünk.

2020-08-30

És valóban. Egy nappal a tanévkezdés előtt tizenhat évem töredékét zsúfoltuk a csomagtartóba. Egy másfél szobás budai lakásba költöztünk, felújított, hófehér, rideg és élettelen. Nettivel közösen osztottam a nappalin. A cicát Pesten hagytuk, Apa nem engedte, hogy velünk maradjon. Vitesd vissza a menhelyre. Közeledtünk a Rákóczi felé, mikor egy munkatársa hívta telefonon.

Szia Sanyi. Nem, nem leszek a héten. Meghalt az ex, azt most költöztetem hozzám a lányaim. Ja köszi, köszi szépen. Neked is, szia, szia.

2020-09-01

Hétfőn kihagytam az évnyitót. Az osztályfőnököm készségesen felajánlott korlátlan idejű távollétet, azt mondta nyugodtan, majd megoldjuk drágám. Apa nem értett velem egyet. Az élet megy tovább lányom. Csütörtökön már muszáj volt bemennem.

Megöleltek a barátnőim. Senki más nem mert hozzám szólni. Egy-két tanárom nagyon fájdalmasan nézett rám, amitől nagyon fájdalmasan éreztem magam. Anya még ott mászkált a folyosókon, visszanézett a tablóképekről. Cappuccinót vett az automatából, a másik nyelvtanárral beszélgetett az aulában. A tanári naplóval a kezében várt, várta, hogy hazamenjünk. Remegtem és izzadtam az összes órán. Semmire sem emlékszem belőlük.

Másnap elmaradt a tanítás. Tatabányán volt a temetés. Eljött az egész tanári kar, meg jópáran a régi tanítványai közül.

2020-10

Hónapokig számoltam a heteket. Megint péntek volt, és úgy járkált körülöttem a világ mintha mi sem történt volna.

Jött egy új lány az osztályba. Zöldszínű, göndör haj, rikító tengerkék szemek. Szabadszellelem, kissé züllött. Kirekesztették. Összebarátkoztunk. Adott egy szál cigit az órák után. Undorító volt és nagyon felesleges. Az őszi szünetre vett nekem egy dobozzal. A Duna parton szívtam el, késő este, éjszaka. Szoktam a víz haladását. Sokat sétáltam egyedül. Mindig abba az irányba mentem, amerről az autók jöttek, ilyenkor titokzatosabb voltam, mint sebezhető. Azóta dohányzom, de már nem sétálok.

2020-11

Hálásnak kellene lennetek, hogy nem egy árvaházban vagytok. Visszacöppentek az életembe és elvárjátok, hogy mindent megcsináljak helyettetek. Lusták vagytok, trehányak, nem segítetek semmiben, nem csináltok semmit. Miért vártok el tőlem bármit is, ha rátok sem lehet számítani?

...a héten harmadjára. A negyedikre kimerült a türelem, Apa visszaköltözött Beához. Személye és személyes tárgyai ismét eltűntek mellőlünk, és ezúttal sem ölelő kar, sem doromboló bundás melegség nem érintett, hogy megvigasztaljon.

Nettivel szörnyen sokat veszekedtünk, ordítottunk, sírtunk, zokogtunk. Dühösek voltunk és fáj a magány, így dacosan kizártuk egymást a sajátunkból.

2020-12

Életemben másodjára ittam alkoholt. Apa csak egy pohárral kért a pezsgőből, ők még ünnepeltek Beánál is. Elköszönt, felment a negyedikre. Megittam a maradékot és lementem a Dunaparra. Elmosta a szenteste melegét, melyet a füsttel kifújtam.

Zöldfürt elhívott szilveszterezni. Idősebb barátja volt, akinek még idősebb barátai voltak. Tudtam, hogy túl fiatal vagyok. Kipróbáltam mindent, amit csak elém tettek, nem akartam kimaradni. Alig álltam a lábamon, mikor az egyik férfi behúzott a mosdóba. Sosem értek még hozzám azelőtt. Nem esett jól. Utána három napig nem fürödtem, féltem meztelenre vetkőzni a valóságot.

2021-01

A hónap végén ismét együtt lógtam velük. Beszélgetésbe elegyedtem egy huszonöt éves, szakállas biztonságiőrrel, aki kellőképpen kifejező tekintettel méregette hosszú lábaim, mire szürke színű, szövet öltönytű fészült. Szeret rappelni, mondta. Csekély biztatás után lökött pár sort a sajátjai közül, majd felkeltett érdeklődésem jeléül Krúbi szövegeket duetteztem vele. Az este egy pontján egyensúlyérzéskemet veszítve a konyhapultra szédültem, ekkor megragadta a derekam és magához vonva, az oldalára szorítva stabilizált. A fülemből sűgta, hogy a Zöldfürték melletti panelban van lakása Kápmegyeren'.

Négyesben mentünk haza. Az utcasarkon búcsúztam barátnőmtől. Majd írj, hogy mizu. A férfi háza felé vettem az irányt, ő mosolyogva lépkedett utánam. Másnap délután jöttem el. Lenyűgözött, mennyit változott a tekintetem egyetlen éjszaka alatt.

2021-02

A következő hetekben rendszeresen viseltem testemen a súlyát, bőrének melegét. Hosszú délutánokat, holnapba nyúló éjszakákat töltöttem nála. A pandémia okozta távolsági oktatás lényegesen megkönnyítette pajzán kis kalandunk kibontakozását. Keveset voltam otthon, Apa nem kérdezett sokat, beérte annyival, hogy Zöldfürtnél vagyok.

Szüzességem meg-nem-őrzője munkanapjain sem volt meglehetősen elfoglalt, gyakran üzengetett a biztonsági kamerákat figyelő teremből.

Mit csinálsz?

Beadandót írok.

Milyet?

Franciát.

Ó. Voulez-vous coucher avec moi?

Oui.

Huszonnégy óra munka, tizenkét óra alvás, két szál cigi és én már integettem is neki a parkon át, baktattam oldalamon az ottalvós cuccal, Budáról egyenesen, másfél óra, de meg sem kottyán, alig várom, hogy odaérjek. Sejtettem, hogy ő még lefekszik mással is, néha napokig nem írt vissza, amikor nem dolgozott. Mégis minden arcomon pihenő kézfejtől és csiperkegombás rántottától úgy éreztem, különleges vagyok.

A fogkeféd itt hagyta. – szólt az egyik búcsúzkodás közepette. Már vettem a cipőmet, amikor utánam hozta.

Ja igen, gondoltam, maradhat. – erre összerezzen, fehérebbre tágult a szeme és hangosabban kezdte venni a levegőt.

Hát, nem tudom, inkább vidd el.

Oké, elviszem.

2021-03

Először találkoztunk a lakásán kívül, amikor fekete sapkában és melegítőszettben, egy járókelőktől védettebb padnál állva belekezdett.

Nem tudom, hogyan fogom beadagolni a szüleimnek, hogy annyi idős vagy, mint az öcsém, de beléd szerettem.

Hezitálás nélkül a karjaiba ugrottam, szapora légzéssel, vékony, visító hanggal, talán még rugózhattam is kicsit örömben, mivel arra kért: „Légyszi ne rontsd el.”

2021-07

Tizenhetedik nyaramon felvettek egy szupermarket pékség részlegére. Itt a funkciót állítod be, a hőfok automatikus. Péksüti bent a fagyóban. Kenyeret este hat után már ne süss, császárszemlét is csak akkor, ha muszáj.

Majd elment.

Kora egytől este kilencig találomra sütöttem. Néha kimentem egy szál cigire, elmajszoltam egy nosztalgia kiflit. Levettem egy mangós Monstert a polcról. Zárásnál egy negyvenes kolleginával pletykáltam, aznap először, mint kereskedelmi dolgozó.

2021-10

Utazást szerveztem a féléves fordulónkra. Egy tóparti faházikóba foglaltam szállást, tőle nem messze wellness központ, gyógyfürdő, étterem. Megvásároltam a vonatjegyeket, az útra szendvicseket készítettem. Nem volt jó passzban aznap. Több szál cigire volt szüksége ahhoz, hogy az állomástól a szállás felé indulhassunk.

Majd becsekkolok én, te meg maradj itt a cuccokkal. Add a kártyáid.

Okés.

Leültem a tónál és rágyújtottam. Fél óra telhetett el, mire megláttam a láthatáron, még rosszabb színben közeledni.

Mizu?

Lecseszték, amiért felnőtt helyeket foglaltál, de még nem vagy tizennyolc.

És volt belőle baj?

Hát nem, csak rohadt kellemetlen volt.

Kipróbáltuk az ágyat, aztán elmentünk bevásárolni. Padlizsános-cukkinis tésztát készítettem. Boroztunk és a teraszon dohányoztunk, néztük a naplementét, hallgattuk a békákat.

Le kéne hívni a srácokat estére. Király lenne itt iszogatni.

És a fürdőzés, meg a többi? Nem tudom, én most szívesebben lennék kettesben.

Rábólintott.

2021-12

Ismét Káposztásmegyeren szilveszterezünk. Zöldfürték nem voltak ott, ellentétben azzal a férfival, akivel tavaly ilyenkor fürdőszobát látogattam. Egy másfél szobás, erkélyes lakásban tömörültünk húszan-harmincan, a vendégek többnyire a nappaliban vegyültek, a konyhában támasztották a falat, vagy odakint cigarettáztak. Uram az éjféle pezsgőzés után elkeveredett mellőlem. Körbejártam a lakás már ismert részeit, majd a hálószoba felé vettem az irányt és óvatosan benyitottam. Bent ült, törökülésben a padlón, csíkokat húztak a többiekkel.

Szia Bébi. Kérsz te is? – nem nézett rám közben.

Nem. És nem úgy volt, hogy ma te sem?

De, de, de megjött a kedvem.

Szipogtak majd ittak rá, folytatódott a parti. Telt az idő és ő egyre messzebb tendált mellőlem, bár az én hibám, hogy szobanövény vagyok, elvégre bulizni jöttünk Bébi, szórakozni jöttünk.

Az erkélyre léptem egy szál friss levegőért. Leültem a padra, rágyújtottam, a térdemre könyököltem és a tenyerembe hajtottam az arcom. Nyomást éreztem a hátamon, kézformáját, simítást. A fürdőszobás férfival találkozott a tekintetem. Elhúzódtam, eltoltam a karját. Mindig akkor jössz, amikor sebezhető vagyok. Mosolygott, kedvesen nyúlt felém újra kézfejjével. Elsírtam magam, felemeltem a hangom, nem, hagyjál, te csak ne vigasztalgass, neked ezt nem, neked ezt nem szabad.

Tesó gyere már, a csajod rosszul van. – hangzott el egy sor a nappaliban.

Uram kivágta az erkélyajtót, rám ordított, majd a férfinak esett. Megrángatta pólója nyakát, fenyegetőzött, engem szavakkal büntetett. Nem történt semmi, csak vigasztaltam, csak beszélgettünk. Nem hitte el. Hazamegyünk. Kirángatott a lakásból.

Húzott végig az utcán, ő kiabált, én zokogtam. Bevágta a bejárati ajtót, a nappaliban üvöltöttünk egymással. Lehet a földön voltam, lehet a félelem nagyította föl - magasról nézett le rám, hitetlenül és elégedetten. Megkerült és távozásra vette az irányt. Nem is akartam veled szilveszterezni. Visszamegyek a srácokhoz.

Egy órával később már az ágyneműt könnyeztem, amikor újból nyílott az ajtó. Zsanit segítették be és fektették a kanapéra, majd sarkon fordultak és elmentek. Őt is leadták a megőrzőbe. Zsani egy évvel volt idősebb nálam, hozzám hasonlóan egy évtized szeparálta urától. Testvéries barátok voltak ők az enyémmel, együtt jóban rosszban, szerelemben, gebaszban.

2022-06

Eszméletlen féltékenység hevített belülről. Magamra haragudtam, amiért bizalmatlan vagyok. Lassan és erőteljesen lélegeztem, mégsem jutott a fejembe elég oxigén. A körzöm hegyével szurkáltam az alkaromat a matekházi felett, tekintetemet órákra a telefonom képernyőjére szegeztem. Csak egy volt munkatárs, mindig is jól kijöttünk, jövőhéten megint elmegyünk kajálni, aztán utána összefuthatunk. Délben találkoztak. Hatig nem keresett. Megcsörgettem.

Bocsi Bébi, elszaladt az idő, itt vagyok a Vikinél, éppen cicázom.

Aha.

Két héttel később arra kértem, mutassa be nekem, ha tényleg alaptalanul aggódom. Okés Bébi, persze.

Másnapra felszívódott. Nem válaszolt az üzeneteimre, pedig tudtam, hogy dolgozik, és a kamerás szobában ül egész nap. Hívogatni kezdtem, harmadjára vette fel.

Halló?!

Szia. Figyelj csak, hát, hol is kezdjem. Nem tudom, tudod elég lehozó ez az utóbbi időben. Voltak tök jó pillanataink, de szerintem amúgy, talán hiba volt összejönnünk.

Megfagyott bennem a vér, leállt minden belső működésem. Felkaptam a körömvágó ollót az éjjeli szekrényről és a bőrömre szorítottam. Sírtam, szerintem, kiabáltam valamit, azt mondta várjak, nyugi, semmi baj Bébi, beszéljük meg. Igazából csak félek attól, hogy emiatt megromlik a Vikivel a barátságunk. Régóta ismerem és én minőségi időt szeretnék vele tölteni, havi egyszer, amikor találkozunk, de ez nem működik úgy, ha közben téged pesztrálnom kell...

Szakítsunk. Mondtam. Letettem. A fürdőbe szaladtam hányni. A csempére folyva találtak rám, padlón a méltósággal együtt. Családi nyaraláson voltunk. Semmi baj lányom, fiatal vagy, úgylis lesz majd másik.

2023-07

Lett másik, mindenki imádta, én mégis borzasztóan rosszul bántam vele. A fülemben minden kritika támadás volt, az ártatlan csipkelődés gúnyos megaláztatás. Odaszúrtam én is. Gyerekes vagy. Hiányzik, hogy férfi legyen mellettem. Nem hittem el neki, hogy csak barát az a lánybarát az egyetemen. Nyaralni voltunk, amikor először és utoljára megütöttem.

Miért nem veszel engem komolyan?!

Szakadó esőben jött el értem a fesztiválra amikor rosszul lettem. Órákig vezetett, majd hajnalig virrasztott velem a dunaújvárosi ügyeleten, mígnem végre kinyomtatták az eredményeim. Hazavitt Budapestre, a karjaiban aludtam el. Másnap azt mondtam, szakítsunk.

2023-09

Szegedre költöztem, hogy tanuljak és szíveket törjek. Utóbbi nem volt tervben, előbbi nem éppen sikerült. Új munkahelyem lett, új otthonom. Apa szemében könnycsepp csillant, mikor albérletem ajtajában megcsapott minket a búcsú.

Hívj fel, ha Pestre értél. Addigra kipakolok.

A messzeség valóban megszépít, azóta engem is hazavárnak.

2023-12

A felnőttlét szabadsága mint olcsó bor, méregként futott át testemen. Füstszagú hajjal, száraz ajkakkal és tíz perc késéssel kezdtem a műszakot, éjjel mámoros részegséggel szédültem ágyamba. Fülemben zenét kapcsoltam, amint felébredtem, a csöndben formát ne öltjön egy-egy kósza gondolat. A külső impulzus lett eremben a pulzus, kellett a hangok zibbasztó lüktetése, az események erőteljes megtapasztalása ahhoz, hogy bármit is érezzek.

Ráfüggtem a dopaminra, az emberekre, s végül egyetlen emberre.

2024-12

Anyja mellkasán tanul lélegezni a gyermek, én húszévesen sem tettem másként. Felvettem ritmusát, vele mozdultam, mellette léteztem igazán. Magamnak mégsem sikerült szülőképre formálnom, ugyanúgy fiatal és félő szív dobogását hallgattam bőrén keresztül. Akartam, hogy elmondja, milyen legyenek, dicsérjen, ha jó, büntessen, ha rossz. Elvártam, hogy ő szabjon nekem határokat, állítson meg, szóljon rám. Mondja meg, ha sok vagyok, mert én tudom, hogy túl sok, tudom, hogy nem akarsz, tudom, hogy nem kellek.

Ne. Maradj, kérlek ne menj. Még szükségem van rád.

2025-02

De nem. Kilenc hónap után kihordta párkapcsolatunkat. Ő sem akart napi huszonnégy órás pesztrálást bérmentve vállalni, az az anyák dolga. Anyáé, ki lassan öt éve nincsen, amióta sötétben tapogatózom és esetlenül bukdácsolok. Sosem töröltem ki a telefonszámát, hátha szükségem lesz még rá valamikor. Az évek alatt egyszer sem hívtam fel. Történt azonban egy este, nem is olyan rég, amikor egészen apróra kuporodva remegtem szobám huszonkilencedik

négyzetméterén, s csak azért sem tárcsáztam a lelkeségély hívószámát. Félttem, hogy zavarnám őket, hogy mire felveszik, már nem lesz semmi baj. Homályos és sötét pillanat volt, a könnyeken túl végül csak Anyát találtam meg a névjegyzékben. Sírást elfojtva hívtam. Nem csengett ki a szám.

Egyedül maradtam végleg, fekete jéghideg vízben, hiába készültem Anyámhoz.

2035

Harminc éves leszek, ennyi biztos. A többi csak spekuláció.

Valószínűleg ugyanúgy érzékeny leszek, remélem azért vastagabb bőrrel és némi önvédelmi hajlammal. Remélem, kiállok majd magamért és a szavaim mellett, érvényesítem a magam igazát. Ha valaki menni kíván és nem engem választ, már nem rémülök meg a magánytól. Önként elvonulok, ha már kényelmetlen, nem maradok csak azért, hogy ne maradjak ki. Teremtek csendet, mely nem ijeszt meg, lesz merszem merengeni más zajától távol. Megleszek a visszhangzó ürességgel, még ha ordítja is, hogy egyedül vagyok. Komfortra lelek a saját testem által, megsimítom bőröm, ha szüksége van rá. Nem lesz gyengeségem, hogy magzatpózban alszom, eszembe jut, egyszer bizony voltam én magzat is. Leszek még törékeny és önerőt vesztett, de nem hozok döntés az örvénynek legalján. Elfogadom, idő kell a változáshoz, nem lesz belőlem egész egy éjszaka alatt. Nem erőltetek mosolyt, ha kedvem nem rezonál vele, ami a szívemen, lehessen arcomon. És ahogy vigasztalnám magam síró gyermekként, úgy teszek a múltbéli, tegnapi, a mai énemmel is végül.

Elvégre ösztöni pillanataimban akaratlanul felvillan szememben a kislány, aki lelkes a maga extázisában, fél alakuló egzisztenciájában, erősen ragaszkodik, esténként sírdogál, vagy éppen dacol a világgal, dühös és fáj, néhol hangos a csöndben és vadóc, olykor hibákat vét és bánt, majd kezdi mindezt előlről, azontúl, hogy egy felnőttforma embert képvisel.

„Mert előbb minden felnőtt gyerek volt. (De csak kevesen emlékeznek rá.)”

Antoine de Saint-Exupéry